

CAPITOLUL IV

Când m-am trezit – de la zgomotul produs de patru bătăi de clopot – habar n-aveam dacă dormisem o zi sau șapte. Știam doar că îmi era foame. Simțeam, în același timp, și că eram murdară. Și tânjeam cu disperare după aer curat.

Am coborât pe podeaua cabinei și am fost încântată să descopăr că mă puteam într-o câțva ține pe picioare. Apoi, în timp ce mă îndreptam spre ușă, am călcat pe ceva. A fost cât pe ce să cad. Aplecându-mă să mă uit, mi-am dat seama că pășisem pe pumnal. Când mi-am amintit împrejurările în care îl aruncasem, am decis să înapoiez pumnalul imediat.

Așa că am ieșit din cabină cu pumnalul în mână și am urcat scara spre punte, pe deplin convinsă că voi vedea aceeași priveliște luminoasă, cu cer, cu vele și cu marea, care mă întâmpinase atunci când mă aventurasem întâia oară pe punte. N-a fost să fie așa. Deși *Seahawk* se ridica și cobora, se legăna, scârțâia și gemea, pânzele ei atârnavă fără vlagă. Și cerul era diferit, noros, iar umezeala apăsătoare mi-a udat imediat fața, deși n-am simțit nicio picătură de ploaie. Marea avea aproape aceeași culoare ca cerul, un gri pământiu amenințător. Și totuși, era

într-o continuă mișcare, suprafața ei ridicându-se ritmic precum pieptul unui uriaș ce doarme un somn agitat.

M-am uitat în jur. Câțiva marinari trăgeau de parâme sau lustruiau puntea cu pietre de frecat grele. Tăcerea lor ursuză, veșmintele murdare, nu erau tocmai o priveliște liniștitoare. Atunci mi-am dat seama că unul dintre ei – Dillingham îi zicea – se uita la mine. Era un bărbat cu barbă, cu chelie și cu pieptul bombat, cu pumni osoși mari și cu o căutătură veșnic posacă. Mi-am dat seama că de fapt nu se uita la mine, ci la pumnalul pe care-l țineam în mână.

Întorcându-mă brusc, am încercat să ascund pumnalul printre pliurile fustei. Când am aruncat o privire peste umăr, am observat că Dillingham plecase. Însă incidentul mi-a amintit că venisem pe punte ca să-i înapoiez cuțitul lui Zachariah.

Făcându-mi griji ca nu cumva și ceilalți marinari să vadă ce am la mine, m-am grăbit spre cambuză. Din fericire, Zachariah era acolo. De lângă perete, am mormăit:

— Bună dimineața.

Bătrânul s-a întors de la cratițele lui.

— Ah! Domnișoară Doyle, a strigat el. Mă bucur să te văd. Dar sunt și mai mulțumit că ai acum ceea ce se numește „picioare de marină”.

— Domnule Zachariah, am spus, slăbită și cu sufletul la gură, întinzându-i pumnalul. Ia-l înapoi. Nu-l vreau. Parcă nici nu m-ar fi auzit.

— Domnișoara Doyle poate dorește un ceai?

Țineam în continuare pumnalul întins.

— Domnule Zachariah, te rog...

— Haide, a spus el, comportă-te ca la casele mari. Intră, bea și mănâncă. Când cineva își recuperează picioarele,

trebuie să se ocupe și de stomac. Apoi poate voi vorbi cu domnișoara Doyle despre darul meu.

Nu eram sigură ce trebuia să fac. Mirosul mâncării m-a ajutat să mă hotărâsc.

— Sunt foarte flămândă.

Imediat a vârât mâna într-un vas de aluminiu și a scos la iveală ceva ce aducea cu un boț turtit de aluat tare.

— I-ar plăcea domnișoarei Doyle asta? a întrebat ca și cum mi-ar fi oferit o delicată fină.

Am strâmbat din nas.

— Ce-i aia?

— Pesmet. Pâinea marinarului. Vino, domnișoară Doyle, șezi.

Oricât de respingătoare părea mâncarea, foamea a biruit. Am înaintat, m-am așezat pe scaun și am luat pâinea aceea tare. Până una, alta am băgat pumnalul în buzunarul rochiei.

În timp ce mâncam – și nu era o sarcină ușoară, căci pesmetul era tare ca piatra și fără niciun gust – s-a ocupat de ceai.

— Cât timp am zăcut bolnavă? am întrebat.

— Aproape patru zile.

După o clipă, am spus:

— Vreau să-ți mulțumesc pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o în timpul ăsta.

S-a întors și a râșnit.

— Zachariah și domnișoara Doyle – împreună.

Temându-mă să nu-și ia nasul la purtare, am schimbat subiectul.

— Se poate, am întrebat, să ajung la locul unde e cutărul meu? Am nevoie de niște haine curate și de cărți.

— Pentru asta, a spus, va trebui să vorbești cu domnul Hollybrass.

Mi-a întins ceaiul.

Am luat ceașca și am început să sorb din ea. După o clipă, am spus:

— Domnule Zachariah, după ce termin ceaiul, intenționez să las pumnalul aici.

Bătrânul m-a măsurat cu privirea.

— Domnișoară Doyle – și-a dus mâna la inimă – crede-mă. Este posibil să ai nevoie de el.

— Despre ce nevoie vorbești? am spus, consternată.

— O corabie, domnișoară Doyle... este ca o națiune de sine stătătoare.

— Domnule Zachariah...

— Națiunile pământului, domnișoară Doyle, au regi și împărați...

— Și președinți, am adăugat eu, ca o adevărată americană ce eram.

— Da, și președinți. Dar când o corabie este pe mare, la conducere se află un singur om. Ce e Dumnezeu pentru poporul său, ce e regele pentru națiunea sa, ce e tatăl pentru familie, asta e căpitanul pentru echipajul său. Șerif. Judecător și juriu. El este totul.

— *Totul?* am spus.

— Da, a spus el solemn, și gâde dacă e cazul. Acum, domnișoară Doyle, dacă a existat vreodată un om care să fie stăpân pe corabia sa, acesta e căpitanul nostru Jaggery. Te-am văzut pe punte în prima zi. N-ai reținut ce a spus?

M-am îndreptat de spate.

— Domnule Zachariah, i-am spus, căpitanul este un om bun.

— Crezi?

— Sunt sigură.

Pentru o clipă, Zachariah m-a privit curios. Apoi s-a întors și și-a făcut de lucru cu oalele lui.

— Domnule Zachariah, de ce am nevoie de pumnal?

Când s-a oprit din trebăluit, am simțit că încerca să ia o hotărâre. După o clipă, s-a întors spre mine.

— Domnișoară Doyle, a spus, ascultă-mă.

În timp ce vorbea, a aruncat o privire rapidă spre ușă, s-a apropiat și a coborât vocea.

— Cu un an în urmă, domnișoară Doyle, pe aceeași corabie, *Seahawk*, un amărât de marinar a stârnit supărarea căpitanului, judecata căpitanului, furia căpitanului.

— Domnule Zachariah, nu vreau să aud despre certuri...

— Domnișoara Doyle a întrebat, a spus el, întrerupându-mă, acum *trebuie* să asculte. Amărâtul ăla se numea domnul Cranick.

— Cranick? am spus. Nu l-a întrebat căpitanul pe domnul Hollybrass despre el?

— Ah, deci ai fost atentă.

— Ce-i cu el? am întrebat, regretând deja că-i cerusem această explicație.

— Domnul Cranick a făcut un nod care n-a fost pe placul căpitanului Jaggery. Căpitanul l-a pedepsit pe domnul Cranick. L-a pedepsit cu asprime.

— Sunt convinsă că acest... domn Cranick a meritat-o. Zachariah și-a înclinat capul.

— Domnișoară Doyle, crezi în dreptate?

— Sunt americană, domnule Zachariah.

— Ah! Justiție pentru *toți*?

— Pentru cei care merită.

— Căpitanul Jaggery a spus că mâna domnului Cranick era a *lui*, prin contract. Domnișoară Doyle, domnul Cranick nu mai are decât un braț acum. În halul ăsta a fost bătut de căpitanul Jaggery, care, după cum a spus-o chiar el, *i-a luat brațul*. I-am fost mai întâi medic, apoi tâmplar domnului Cranick.

Îngrozită, am sărit de pe scaun.

— Nu te cred! am exclamat. Nu aduci niciun serviciu dreptății dacă-i vorbești de rău pe cei ce-ți sunt superiori.

Era o frază pe care o auzisem de la tatăl meu de mai multe ori.

— Mă crezi sau nu, domnișoară Doyle, e adevărat, a spus el și s-a pus între mine și ușă, tăindu-mi calea.

Era rândul meu să-i întorc spatele.

— Acum, echipajul ăla, a continuat, toți flăcăii ăia, odată debarcați, au cerut ca tribunalul amiralității să ia măsuri împotriva căpitanului. Fără niciun folos, domnișoară Doyle. Niciun folos. Jaggery a făcut ce-a vrut. A fost destul să spună că Cranick a refuzat să execute un ordin și nimeni nu l-a contrazis. E trist că se întâmplă asta. Încă n-am văzut niciun comandant acuzat. Ah, a continuat Zachariah, dar căpitanul trebuie să navigheze din nou. Navigatul e viața lui. E vestit pentru traversările rapide, care aduc câștiguri grase. Dar pentru a naviga, chiar și Jaggery are nevoie de un echipaj...

— Domnule Zachariah, o să te rog să te abții...

— Dar Andrew Jaggery n-a mai găsit niciun flăcău care să se angajeze pe *Seahawk*. Fuseseră avertizați cu toții.

De îndată ce a spus asta m-am gândit la bărbații de pe docurile din Liverpool care fugiseră, unul când auzise numele căpitanului, celălalt când văzuse corabia.

Dar în clipa următoare m-am întors și am spus:

— Dar, domnule Zachariah, ce e cu acești oameni?

— Cu cei de pe corabie?

— Da.

— Domnișoară Doyle, am spus doar că *alți* bărbați au fost ținuți la distanță.

Deodată am început să înțeleg.

— Sunt membrii *fostului* echipaj? am întrebat.

Privirea lui mă țintuia acum, înspăimântându-mă.

— De pe *Seahawk*? am întrebat.

A dat din cap.

— Doar domnul Hollybrass e nou.

Apoi a adăugat:

— Iar domnul Cranick n-a putut semna.

L-am privit o clipă și, cu un mare efort, am spus:

— Dacă căpitanul Jaggery a fost atât de crud, de ce s-ar fi angajat din nou?

Zachariah s-a aplecat spre mine.

— Ca să se răzbune, a șoptit.

— Să se răzbune? am îngăimat.

Bătrânul a dat din cap.

— De asta ți-am dat pumnalul.

Am dus automat mâna la buzunar.

— Ei – a coborât vocea în timp ce a făcut semn cu capul spre punte – știu cine e tatăl tău. Căpitanul lucrează pentru el, iar ei știu asta. Ei presupun că îi vei lua...

— Domnule Zachariah, l-am întrerupt cu o voce pierită, n-am decât respect pentru căpitan.

— Exact.

Pentru un moment, niciunul dintre noi n-a mai zis o vorbă.

Apoi Zachariah a întrebat:

— Unde ai ținut pumnalul pe care ți l-am dat?

Adevărata poveste a lui Charlotte Doyle

— Sub saltea.

— Domnișoară Doyle, te *implor* – ține-l acolo.

În clipa aceea, un zgomot ne-a făcut să tresărim. Ne-am uitat în jur. Era domnul Hollybrass, care ne privea ca un spion din spatele sprâncenelor lui stufoase, încruntându-se pentru a-și arăta nemulțumirea față de faptul că ne vedea atât de apropiați.

— Domnișoară Doyle, a spus secundul. Căpitanul Jaggery îți transmite complimentele sale. Ești amabilă să i te alături în cabină la un ceai?

CAPITOLUL XVI

M-am trezit abia după paisprezece ore. Dacă aș fi știut cât timp trecuse, mi-aș fi dat seama că ceva nu era în regulă. Este neobișnuit ca unui membru al echipajului să i se permită să doarmă atât de mult, indiferent de circumstanțe.

Însă am rămas în hamac, presupunând, fără nicio grijă, că nu era încă timpul să intru de cart. Perdeaua de pânză fusese atârnată la loc și era trasă... era genul de faptă bună de care-i vedeam dând dovadă pe Barlow sau Ewing. Sunetele familiare pe care le scotea corabia în mișcare îmi dădeau o stare de bine. Adevărul e că, deși cămașa și pantalonii îmi erau încă umede, deși mă durea tot corpul, mă bucuram de odihnă mulțumindu-le lui Dumnezeu și lui Zachariah că eram în viață.

M-am ridicat brusc în capul oaselor. *Dar Zachariah a murit!* Văzusem cum fusese omorât în bătaie, cum fusese aruncat în mare. Oare să mă fi salvat *fantoma* lui? Mi-am amintit că mă gândisem la el ca la un înger. Să fi fost o închipuire? Să fi născocit eu toată povestea? Asta semăna cu bazaconiile pe care le spuneau tot timpul marinarii în teugă. Atunci nu le dădusem crezare. Și totuși, ce era să cred dacă nu că se petrecuse un miracol? Mi-am

spus că asta era absurd. *Dar nu-mi imaginasem.* Mi-am amintit de strănsorea de fier a bărbatului. Cineva chiar mă ajutase. Altcineva decât Zachariah. Așa trebuie să fi fost. Dar cine?

Am întins mâna și am tras perdeaua de pânză. Eram singură. M-am ridicat repede, nedumerită, și am dat fuga pe punte.

Am văzut un cer perfect senin, cum își dorește să vadă orice marinar de cursă lungă. Soarele era cald, iar briza care bătea dinspre vest era puternică și calmă. Iar pe punte totul era în bună regulă, de parcă furtuna n-ar fi fost decât un vis. Până și trinchetul și bompresul erau la locul lor, cu velele în vânt. Doar ciotul ascuțit al arborelui mare, de pe dunetă, stătea mărturie pentru ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore.

Câte reușiseră să facă în timp ce eu dormeam! M-am simțit ignorată.

Uite-l pe Barlow. Uite-l pe Morgan. Pe Foley. Era rândul *meu* să fiu de cart. Dar de ce nu fusesem chemată? Atunci mi-am dat seama că *ambele* echipe erau pe punte. Când i-am văzut pe Ewing și Keetch lucrând în apropiere, m-am dus la ei.

— Ewing, am strigat. Keetch.

S-au întors spre mine. În loc să mă salute relaxat, ca de obicei: „’Neața bună, fătucă!“, Ewing s-a oprit din lucru și s-a uitat la mine încrunțat, semn că... de fapt, habar n-aveam de ce. Asta m-a făcut să mă opresc. M-am uitat la Keetch, pe al cărui chip ciupit de vărsat se citea o frică de iepure hăituit. Dar, la fel ca Ewing, n-a spus nimic.

— De ce n-am fost chemată? am întrebat.

— Să fii chemată? a repetat Ewing încet.

- La începutul cartului.
Nu mi-au dat nicio explicație.
— Răspundeți-mi!
Ewing a oftat.
— Charlotte, ni s-a spus să n-o facem.
— Vi s-a spus? Cine v-a spus?
— Nu e treaba noastră să spunem cine, domnișoară...,
a șoptit Keetch.
— Nu-mi spune domnișoară! am strigat exasperată.
Ai de gând să-mi zici cine sau nu?
Ewing m-a privit cu părere de rău.
— E vorba de... Hollybrass. De... uciderea lui.
Asta îmi ieșise complet din minte.
— Ce legătură are asta? am întrebat, apropiindu-mă.
Ewing s-a ridicat și s-a dat în spate, ca și cum s-ar
fi speriat. M-am întors spre Keetch, dar acesta a părut
brusc absorbit de muncă.
— S-a mai întâmplat ceva, nu-i așa?, am spus tot mai
neliniștită. Ce anume?
— E vorba de căpitan, domnișoară... a început Keetch.
— *Charlotte!* am izbucnit furioasă.
Keetch și-a dus mâna la gură, ca să se oprească din
vorbit.
— *Ce s-a întâmplat?* am insistat. Aveți de gând să-mi
spuneți sau nu? E secret?
Ewing și-a lins buzele. Keetch îmi evita privirea. Însă
el a fost cel care a zis:
— Pe când îl coboram pe Hollybrass în mare, căpita-
nul ne-a spus – în acel moment mi-a aruncat o privire
pătrunzătoare, apoi s-a uitat în altă parte – că tu ai fost...
cea care... l-a ucis.
Mi s-a tăiat respirația.

— *Eu?* am izbutit să articulez.

— Da, tu.

— Cine ar putea crede așa ceva? am exclamat. Cum?
De ce?

— Ca să răzbuni moartea lui Zachariah, a șoptit Ewing.

Am stat acolo, cu gura căscată.

— Dar Zachariah... am început, fără să știu ce urma să spun.

Fostul secund m-a privit cu ochii mișiți.

— Ce-i cu Zachariah? a întrebat, ridicându-se în picioare.

— E mort, am spus pe un ton ezitant.

— Asta cam așa e, a încuviințat Ewing.

Keetch s-a îndepărtat repede. Ewing s-a luat după el. L-am apucat de braț.

— Ewing, am spus. Crezi că am făcut-o?

Și-a smuls brațul din strânsoare.

— Căpitanul spune că era pumnalul tău.

— Ewing... Am lăsat pumnalul în fosta mea cabină.

— Asta a spus și căpitanul că vei spune.

Am căzut pe gânduri.

— Îl crezi, nu-i așa?

Și-a privit cu atenție mâna.

— Și ceilalți? am vrut eu să știu.

— Va trebui să-i întrebi.

Am pornit foarte tulburată spre cambuză în căutarea lui Fisk, dar m-am răzgândit. Cu căpitanul Jaggery trebuia să stau de vorbă.

M-am întors și m-am îndreptat spre cabina lui. Dar n-am apucat să fac nici cinci pași că m-am trezit cu căpitanul pe duneț. M-am oprit surprinsă. Bărbatul

din fața mea nu era același căpitan Andrew Jaggery pe care îl văzusem pe dunetă în prima zi pe mare. Sigur, era îmbrăcat tot cu hainele lui elegante, dar jacheta îi era murdară și sfâșiată în multe locuri. O manșetă era roasă și îi lipsea un buton. Lucruri mărunte, poate, dar nu pentru un bărbat pedant ca el. Iar semnul lăsat de bici, chiar dacă nu mai era așa de pronunțat, era acum o dungă albă și subțire – ca o amintire persistentă și dureroasă.

— Domnișoară Doyle, a spus căpitanul ca să fie auzit de toți, te acuz de uciderea cu premeditare a domnului Hollybrass.

M-am întors să mă adresez echipajului – până de curând, camarazii mei – care stăteau și se uitau.

— Nu sunt eu de vină, am spus.

— Nu te teme, *domnișoară* Doyle. Vei avea parte de un juriu format din colegii dumitale. Și de un proces rapid.

— E o minciună, am spus.

— Domnule Barlow, a strigat căpitanul, fără să-mi arunce vreo privire cu ochii lui reci.

Barlow s-a apropiat.

— Du prizoniera în arest, a spus căpitanul, înmânându-i o cheie. Domnișoară Doyle, procesul pentru crimă va începe astăzi, la prima bătaie de clopot de la începutul cartului de după-amiază.

— Vino, domnișoară, a șoptit Barlow.

M-am ferit.

— Ușurel, Charlotte, a continuat el, nu-ți fac nici un rău.

Cuvintele lui m-au liniștit oarecum. Dar n-a mai urmat nicio vorbă bună.

Capacul tambuchiului era deschis. Barlow mi-a făcut semn spre el și, sub privirile tuturor, a coborât scara în urma mea.

Am trecut pe lângă magazia superioară, unde Barlow a aprins un felinar, apoi ne-am îndreptat pe dibuite spre temniță, pe fundul navei. Evitasem să mă gândesc la locul acela de la incidentul cu capul fals. Atât cât puteam vedea, adică nu prea departe, semăna cu o galerie uitată de multă vreme, căptușită cu bârne groase și scânduri negeluite acoperite de mazăgă verde. Zona era plină de butoaie și cutii între care nu mai rămăsese decât un culoar îngust de scânduri. Barlow m-a condus înainte în timp ce santina întunecată clipea dedesubt. Duhoarea era dezgustătoare.

La câțiva metri în față am văzut temnița, care nu era o încăpere, ci o cușcă cu zăbrele de fier, cu poartă în loc de ușă. Am reușit să disting un taburet pe care se putea sta. Un vas pentru excremente. Atât. Oare sârmanul Cranick să fi fost ultimul care stătuse aici?

Barlow a descuiat lacătul ruginit de pe poartă. A trebuit să tragă zdravăn de el.

— Ai face bine să intri, a spus el.

Am ezitat.

— Îmi lași felinarul, nu? am întrebat.

Barlow a clătinat din cap.

— Dacă se răstoarnă ne trezim cu un incendiu.

— Dar va fi întuneric beznă.

A ridicat din umeri.

Am pășit înăuntru. Barlow a închis poarta și a încuiat-o. Pentru o clipă am rămas locului, neajutorată, uitându-mă după el. Cuprinsă brusc de frică, am strigat:

— Barlow!

S-a oprit cât să-mi arunce o privire peste un umăr.

— Crezi că l-am ucis pe domnul Hollybrass?

S-a gândit pentru un moment.

— Nu știu, Charlotte, a spus el obosit.

— Cu siguranță bănuiești pe *cineva*, i-am strigat, dorindu-mi să-l rețin acolo la fel de mult pe cât îmi doream să primesc niște răspunsuri.

— Nu-mi vine nimeni în minte, mi-a aruncat și s-a grăbit să ajungă la scară.

Complet deznădăjduită, am rămas în picioare pe întu-neric. De jur-împrejur se-auzeau gemetele seci ale corabiei, încărcătura care scârțâia, apa care picura, clipocea și susura, chițăitul șobolanilor.

Am bâjbâit după scaunul, aproape moartă de frică. M-am prăbușit pe el, spunându-mi că n-aveam să rămân acolo pentru multă vreme. Căpitanul Jaggery promisese că procesul urma să aibă loc chiar în ziua aceea. Dar ce fel de proces? Am auzit în minte cuvintele lui Zachariah, că un căpitan de corabie este șerif, judecător, juriu... și călău.

Tremurând, m-am aplecat și mi-am cuprins genunchii cu brațele. Îmi era greu să-mi demonstrez nevinovăția câtă vreme nu aveam echipajul de partea mea. Știam asta. Se părea că se întorseseră cu toții împotriva mea. Dintre toate nenorocirile, asta mă durea cel mai tare.

Am mutat scaunul ca să mă pot sprijini de zăbrelele din fundul temniței, apoi am închis ochii. Mi-am trecut degetele prin păr, dar gestul n-a făcut decât să-mi amintească faptul că mi-l tăiasem. Pentru o fracțiune de secundă m-am văzut cum eram înainte să urc pe *Sea-hawk*, înaintea acestei călătorii tumultoase. Cât trecuse de-atunci, zile sau ani?

La asta meditam când am auzit un alt fel de zgomot. La început l-am ignorat. Dar când s-a auzit din nou, un sunet lent, șovăielnic, ce semăna cu pașii unui om, am deschis ochii larg și am scrutat întunericul. Oare și asta mi se păruse?

Sunetul s-a apropiat. Inima a început să-mi bată cu putere.

— Cine e acolo? am zis.

După o clipă, am auzit:

— Charlotte? Tu ești?

Am sărit în picioare.

— *Cine e acolo?* am strigat.

Drept răspuns, târșăitul de picioare s-a apropiat, apoi s-a oprit brusc. Acum eram convinsă că auzeam o răsunare întretăiată. Am văzut o scânteie. Apoi o luminiță. În fața mea era capul bătrânului Zachariah.